

Arrest

nr. 192 736 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 28 november 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 5 mei 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 10 mei 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.11.2016 werd ingediend door :

M.(...), D.(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

P.(...), T.(...) (R.R. (...))

Geboren te (...) op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

M.(...), K.(...) (R.R. (...))

Geboren op (...)

M.(...), A.(...) (R.R. (...))

Geboren op (...)

M.(...), G.(...) (R.R. (...))

Geboren op (...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 04.02.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Na het afsluiten van hun asielprocedure dienden betrokkenen op datum van 11.04.2011 een aanvraag 9ter in . Deze werd ongegrond afgesloten op datum van 30.10.2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkenen betekend op 13.11.2012. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure - namelijk twee jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier al sinds 2009 verblijven en hier naar school gaan.

Echter, het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien merken we op dat de scholing van de kinderen sinds 13.11.2012 plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen geschaad hebben door zich meer dan vier jaar te nestelen in dergelijk verblijf. Volledigheidshalve merken we op dat hun jongste zoon nog niet leerplichtig is.

Betrokkenen halen aan dat hun kinderen noch kunnen lezen noch kunnen schrijven in het Armeens. Hierdoor zouden ze een ernstig trauma oplopen bij terugkeer omwille van de situatie waarin ze terecht zullen komen. Betrokkenen menen namelijk dat hun kinderen naar het 1ste leerjaar verwezen zullen worden waardoor ze meerdere schooljaren zouden verliezen. Ter staving van het feit dat hun kinderen geen Armeens kunnen lezen of schrijven, leggen ze een getuigenverklaring voor van de directeur van hun basisschool. Echter, dit is onvoldoende om aanvaard te worden als bewijs. Het gaat hier louter om een gesolliciteerde verklaring die in functie van betrokkenen werd opgesteld. Deze getuigenverklaring kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van hun bewering daar ze niet gepaard gaat met bewijsstukken die de loutere beweringen ondersteunen. Bovendien stellen we vast dat hun oudste zoon reeds acht jaar was op moment van aankomst in België. Dit houdt in dat hij al enige scholing genoten heeft in het land van

herkomst. Dit ondermijnt verder de bewering dat hij niet zou kunnen lezen of schrijven. Bovendien merken we op dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Bovendien merken we op dat de ouders er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf precair was en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De ouders dienden de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Betrokkenen leggen een Armeens attest voor opgesteld door de genaamde S. M.(...) dat stelt dat het onmogelijk zou zijn om K.(...) M.(...) te leren lezen en schrijven met een leerprogramma van een jaar. Echter, we stellen allereerst vast dat dit een niet-gelegaliseerd document is waardoor het geen enkele bewijswaarde heeft. De bewijswaarde van dit document wordt verder ondermijnt door het feit dat het niet gedateerd is en evenmin enige officiële hoofding of enige officiële aanduiding bevat. Verder blijkt uit het document dat het werd opgesteld door de directeur van één school en dat document betrekking heeft op de oudste zoon van het gezin, die reeds enige vorm van onderwijs genoten zou moeten hebben in Armenië gezien hij pas op achtjarige leeftijd naar België kwam. Dit voorgelegde attest toont dus absoluut niet aan dat hun kinderen niet in staat zouden zijn om het Armeens te leren lezen en schrijven. Het toont louter aan dat in deze bepaalde school een dergelijk programma niet voorhanden is. Verzoekers maken het aldus niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. De twee oudste kinderen zijn geboren in Armenië en brachten er hun eerste levensjaren door, wat inhoudt dat Armeens hun moedertaal is. Bovendien hebben ze ook via hun ouders een band met Armenië. Beide ouders zijn namelijk geboren en getogen in Armenië. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België, dat ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf in België en dat van hun kinderen slechts voorlopig was en dat ze bovendien sinds 13.11.2012 illegaal in het land verblijven waarbij ze van 08.08.2013 tot 07.08.2016 onder inreisverbod voor het Schengengrondgebied stonden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij hier al zeven jaar zouden verblijven, dat alle leden van het gezin zich aangepast zouden hebben aan de Belgische situatie, dat zij vrijwilligerswerk zouden leveren ten voordele van 'Temse watersport', dat zij vlot Nederlands zouden spreken, dat zij spoedig aan het werk zullen gaan na een verblijfsmachtiging, dat mevrouw een werkbeplofte zou voorleggen en dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals een werkbeplofte voor mijnheer, hun beider lidkaart van Temse watersport, het voorlopig rijbewijs van mevrouw, het resultaat van een instaptoets Nederlands voor mijnheer, een deelcertificaat Nederlandse taallessen voor mevrouw en hun beider attest van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 mei 2017 eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan tevens op 10 mei 2017 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"De heer:

Naam, voornaam: M.(...), D.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.10.2015, aan betrokkene betekend op 14.10.2015.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: P.(...), T.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

M.(...) K.(...), geboren op (...), nationaliteit: Armenië

M.(...) A.(...), geboren op (...), nationaliteit: Armenië

M.(...) G.(...), geboren op (...), nationaliteit: Armenië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.01.2014, aan betrokkene betekend op 28.01.2014.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

“Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: “(…)”

En doordat

De bevelen om het grondgebied te verlaten als volgt werden gemotiveerd: “(…)”

Terwijl,

Het niet kan betwist worden dat het gezin van de verzoekende partijen 2 minderjarige schoolplichtige kinderen bevat, die nooit in een Armeense of Russische school lessen heeft gevolgd;

Dat in tegenstelling tot wat beweerd wordt in de beslissing K.(...) nooit in een Armeense school is geweest, daar hij op 5-jarige leeftijd samen met zijn grootouders en ouders Armenië is ontvlucht;

Dat er niet het minste bewijs wordt geleverd dat K.(...) in Armenië onderwijs zou gevolgd hebben, zodat de beslissing op dit punt niet adequaat werd gemotiveerd;

Dat het Armeens een eigen alfabet heeft, opgesteld door M.(...) M.(...) en het Russisch het Cyrillische schrift heeft en deze beide geschriften op fundamentele wijze afwijken van ons geschrift;

Dat de bevoegde Belgische diplomatieke of Consulaire post om een verblijfsmachtiging in te dienen, zich in Moskou bevindt;

Dat het voor een gezin met 3 kinderen op zichzelf al zeer moeilijk is in de zin van art. 9bis Vw. om gedurende een tijd die niet op voorhand kan ingeschat worden, zijnde de noodzakelijke behandelingsduur van het dossier, te verblijven in Moskou of in Armenië;

Dat dit des te moeilijker wordt met 2 schoolplichtige kinderen, die geen Armeens of Russisch kunnen lezen of schrijven en die dus in geen enkele school terecht kunnen;

Dat het niet aangetoond wordt dat de kinderen overigens toegang zullen hebben tot het onderwijs in de Russische Federatie en ook op dit punt de beslissing niet adequaat werd gemotiveerd;

Dat art. 74/13 juncto art. 3.1 van het Kinderrechtenverdrag bepalen dat er bij elke beslissing, die door een overheid wordt genomen, steeds rekening moet gehouden worden met het belang van het kind en het gezinsleven;

Dat het niet in het belang van de kinderen is dat zij gedurende een tijd, die niet bij voorbaat in te schatten valt geen onderwijs meer zouden kunnen genieten, noch in Armenië, noch in Rusland;

Dat de Raad van State in zijn Arresten reeds erkend heeft dat niet in om het even welke situatie kan worden volstaan met het motief dat geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, om dit element niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden (RvS 8 februari 2002, nr. 103.410; RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791; RvV 24-01-2017, nr. 181.193);

Dat in casu het oudste kind gedurende 8 jaar onderwijs volgde in België, op het punt staat zijn humanioradiploma te behalen en dat al de inspanningen, die het zich getrooste gedurende al deze jaren, tot nul zouden herleid worden;

Dat in tegenstelling tot de bewering van de verwerende partij, het aan deze partij toekomt aan te tonen dat de kinderen wel Armeens of Russisch kunnen schrijven of lezen en dat zij terecht zouden kunnen in een aangepaste school in Armenië of in de Russische Federatie;

Dat de verwerende partij door niet in concreto te onderzoeken of de voortzetting van het onderwijs de facto mogelijk is in Rusland (waar de verblijfsvergunning moet aangevraagd worden) of in Armenië (van waar de ouders afkomstig zijn), haar plicht tot zorgvuldigheid heeft geschonden;

Dat de verwerende partij overigens hierbij op kennelijk onredelijke wijze is te werk gegaan, nu de kinderen uitsluitend in België onderwijs hebben gevolgd;

Dat de verzoekende partijen nooit hebben beweerd dat de kinderen geen Armeens zouden spreken, maar dat de verzoekende partijen er de nadruk op leggen dat de aanvraag zou moeten gedaan worden in Moskou, waar Russisch wordt gesproken;

Dat het attest van de schooldirecteur niet zo maar kan verworpen worden, nu de verwerende partij geen enkel element aanbrengt waaruit zou blijken dat er voor kinderen die geen Armeens of Russisch spreken, wel degelijk aangepast onderwijs zou bestaan, zodanig dat zij geen schooljaren zouden verliezen;

Dat de tussengekomen beslissing aldus art. 9bis Vw. schendt;”

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM aangezien zij verzuimen om concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van hun recht op privé- en gezinsleven.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats

van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.8. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 november 2016 blijkt dat verzoekers het volgende hadden ingeroepen als buitengewone omstandigheden:

“Als buitengewone omstandigheid roepen cliënten in, dat hun kinderen hier sinds begin 2009, hetzij sinds ruim 7 jaar in België verblijven en hier naar school gaan.

Zij kunnen noch lezen, noch schrijven in het Armeens. In bijlage wordt hiervan een bewijs overgelegd.

Wanneer ze terug zouden moeten keren, dan betekent zulks dat de kinderen een ernstig trauma zullen oplopen, omwille van de situatie in dewelke zij zullen verzeild geraken.

Uit het Armeense attest dat wordt overgelegd, volgt dat de onderwijsinstellingen in Armenië er niet op voorzien zijn kinderen op te vangen, die noch Armeens kunnen schrijven of lezen en dat zulks betekent dat de kinderen naar het 1ste leerjaar zouden verwezen worden.

De kinderen zouden aldus meerdere jaren zien verloren gaan, hetgeen op zichzelf een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Wat de grond betreft, wijzen cliënten er op dat alle leden van het gezin zich aangepast hebben aan de Belgische situatie.

Zij leveren vrijwilligerswerk ten voordele van “Temse Watersport”

Zij spreken vlot Nederlands en, na regularisatie van hun verblijf, zullen zij spoedig aan het werk kunnen gaan.

In bijlage zal U overigens een werkaanbod willen vinden voor mevrouw als poetsvrouw met dienstencheques.

Ik meen dat cliënten zich bevinden in een prangende humanitaire situatie die toelaat dat zij bij hun Burgemeester om de regularisatie van hun verblijf kunnen verzoeken.”

3.9. De gemachtigde van de staatssecretaris was van oordeel dat de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden niet konden verantwoorden waarom de aanvraag in België werd ingediend en niet via de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland. Meer bepaald overwoog de gemachtigde van de staatssecretaris “dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure”, dat “(d)eze (...) ongegrond (werd) afgesloten op datum van 30.10.2012 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten” en dat “(d)e duur van de asielprocedure - namelijk twee jaar – (...) ook niet van die aard (was) dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden”. Met betrekking tot de scholing van de kinderen wordt in de beslissing uitgebreid gemotiveerd. In de beslissing wordt gesteld dat dit “niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien merken we op dat de scholing van de kinderen sinds 13.11.2012 plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen geschaad hebben door zich meer dan vier jaar te nestelen in dergelijk verblijf. Volledigheidshalve merken we op dat hun jongste zoon nog niet leerplichtig is. Betrokkenen halen aan dat hun kinderen noch kunnen lezen noch kunnen schrijven in het Armeens. Hierdoor zouden ze een ernstig trauma oplopen bij terugkeer omwille van de situatie waarin ze terecht zullen komen. Betrokkenen menen namelijk dat hun kinderen naar het 1ste leerjaar verwezen zullen worden waardoor ze meerdere schooljaren zouden verliezen. Ter staving van het feit dat hun kinderen geen Armeens kunnen lezen of schrijven, leggen ze een getuigenverklaring voor van de directeur van hun basisschool. Echter, dit is onvoldoende om aanvaard te worden als bewijs. Het gaat hier louter om een gesolliciteerde verklaring die in functie van betrokkenen werd opgesteld. Deze getuigenverklaring kan dan ook niet aanvaard worden als bewijs van hun bewering daar ze niet gepaard gaat met bewijsstukken die de loutere beweringen ondersteunen. Bovendien stellen we vast dat hun oudste zoon reeds acht jaar was op moment van aankomst in België. Dit houdt in dat hij al enige scholing genoten heeft in het land van herkomst. Dit ondermijnt verder de bewering dat hij niet zou kunnen lezen of schrijven. Bovendien merken we op dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Bovendien merken we op dat de ouders er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf precair was en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De ouders dienden de kinderen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer te beschermen door hen hun moedertaal aan te

leren. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom de kinderen het Armeens niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Betrokkenen leggen een Armeens attest voor opgesteld door de genaamde S. M.(...) dat stelt dat het onmogelijk zou zijn om K.(...) M.(...) te leren lezen en schrijven met een leerprogramma van een jaar. Echter, we stellen allereerst vast dat dit een niet-gelegaliseerd document is waardoor het geen enkele bewijswaarde heeft. De bewijswaarde van dit document wordt verder ondermijnt door het feit dat het niet gedateerd is en evenmin enige officiële hoofding of enige officiële aanduiding bevat. Verder blijkt uit het document dat het werd opgesteld door de directeur van één school en dat document betrekking heeft op de oudste zoon van het gezin, die reeds enige vorm van onderwijs genoten zou moeten hebben in Armenië gezien hij pas op achtjarige leeftijd naar België kwam. Dit voorgelegde attest toont dus absoluut niet aan dat hun kinderen niet in staat zouden zijn om het Armeens te leren lezen en schrijven. Het toont louter aan dat in deze bepaalde school een dergelijk programma niet voorhanden is. Verzoekers maken het aldus niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. De twee oudste kinderen zijn geboren in Armenië en brachten er hun eerste levensjaren door, wat inhoudt dat Armeens hun moedertaal is. Bovendien hebben ze ook via hun ouders een band met Armenië. Beide ouders zijn namelijk geboren en getogen in Armenië. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België, dat ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf in België en dat van hun kinderen slechts voorlopig was en dat ze bovendien sinds 13.11.2012 illegaal in het land verblijven waarbij ze van 08.08.2013 tot 07.08.2016 onder inreisverbod voor het Schengengrondgebied stonden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Met betrekking tot de aspecten van integratie wordt gesteld dat deze "niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)".

Op basis van voormelde overwegingen verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekers' aanvraag onontvankelijk.

3.10. In hun middel herhalen verzoekers dat er in het gezin twee schoolplichtige minderjarige kinderen zijn die nooit in een Armeense of Russische school lessen hebben gevolgd waarbij zij opmerken dat het Armeense en het Cyrillische schrift afwijken van het Latijnse schrift en dat zij bij een terugkeer op geen enkele school terecht zouden kunnen.

De Raad wijst erop dat hij als annulatierechter belast is met een wettigheidstoetsing en het hem niet toekomt het feitenonderzoek over te doen en, wat de appreciatie van de zaak betreft, zich in de plaats te stellen van het bestuur (RvS 16 juni 2011, nr. 213.887)

3.11. De Raad merkt op dat het herkauwen van de eerder ingeroepen buitengewone omstandigheden geenszins van aard is om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen. Verzoekers weerleggen immers de vaststelling niet van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs nodig hebben en dat er wel degelijk onderwijs kan verkregen worden in Armenië. Verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat zij geen toegang zouden hebben tot dit onderwijs. In de beslissing wordt ook gewezen verzoekers' preciaire verblijfsstatus tijdens hun asielprocedure en zelfs op hun illegale verblijfstoestand sedert eind 2012, waardoor zij zelf minstens mede verantwoordelijk zijn voor de opgelopen schoolachterstand. Tevens wordt in de beslissing aangestipt dat beide ouders in Armenië geboren en getogen zijn, waardoor mag worden verwacht dat zij hun kinderen de Armeense taal en cultuur bijbrengen zodat zij er zelf toe kunnen bijdragen de schoolachterstand bij een eventuele terugkeer naar Armenië tot een minimum te reduceren. Verzoekers tonen niet aan dat deze overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.12. Daarnaast wijst de Raad erop dat de bewijslast betreffende de buitengewone omstandigheden, te dezen de eventuele aanpassingsproblemen en schoolachterstand voor de kinderen in geval van een terugkeer, bij de aanvrager rust. In hun aanvraag van 28 november 2016 poneerden verzoekers dat de kinderen niet konden lezen of schrijven in het Armeens. Ten bewijze legden zij een verklaring neer van een directeur van hun basisschool die door de gemachtigde van de staatssecretaris niet als bewijskrachtig wordt beschouwd omdat deze gesolliciteerde getuigenverklaring niet met objectieve elementen werd ondersteund. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door te

oordelen dat het oudste kind reeds 8 jaar oud was toen zijn ouders naar België kwamen, waaruit kan worden afgeleid dat dit kind scholing heeft genoten in Armenië. Verzoekers beweren thans in hun middel weliswaar dat hun oudste kind reeds op 5-jarige leeftijd met zijn ouders en grootouders Armenië zou zijn ontvlucht, maar dit blijkt niet uit de aanvraag en wordt evenmin met enig bewijs ondersteund. In weerwil van verzoekers' beweringen komt het in het kader van deze aanvraagprocedure niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om aan te tonen dat de kinderen Armeens of Russisch kunnen lezen en schrijven of om *in concreto* te onderzoeken of de voortzetting van het onderwijs *de facto* mogelijk is, zoals verzoekers opperen.

3.13. De gemachtigde van de staatssecretaris dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153.367). Het gegeven dat de voor Armenië bevoegde Belgische vertegenwoordiging zich in Moskou bevindt, de verblijfssituatie van het gezin tijdens de behandelingsduur van hun aanvraag en het gebrek aan toegang tot het onderwijs in de Russische Federatie werden niet als buitengewone omstandigheden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 november 2016, zodat verzoekers er niet in slagen een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aannemelijk te maken door thans op deze 'nieuwe' buitengewone omstandigheden te wijzen.

3.14. Aangaande de bevelen om het grondgebied te verlaten, thans de tweede en de derde bestreden beslissingen, stelt de Raad vast dat deze uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet, en meer specifiek artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslag vermelden.

3.15. In hun middel betwisten verzoekers nergens dat zij niet in het bezit zijn van een geldig visum, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris hen in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten diende af te leveren. Verzoekers verwijzen wel naar het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.16. Verzoekers lijken onder verwijzing naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) te beweren dat er geen rekening werd gehouden met de hogere belangen van het kind. De Raad merkt op dat het IVRK een internationaal verdrag is dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat en dat artikel 3 van dit verdrag geen directe werking heeft (zie RvS 9 mei 2012, nr. 8.455 (c)). Verzoekers maken bovendien niet aannemelijk dat het voortzetten van een illegaal verblijf in België het hoger belang van de minderjarige kinderen meer zou dienen dan een terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben.

3.17. Er werd geen schending van artikel 7, 9bis of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissingen zijn gestoeld op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot de besluiten. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending aangetoond van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN